

מסורת הש"ס

(א) גי' ירד' וצמחנה
שמשניות לילך לחן וירגסנה
ש"ש ללאח לחן וירגסנה
ה'ה"ש לחן וירגסנה
(ב) לקמן כט. קידושין לד.
(ג) קידושין כט. ו"ש"ל.
(ד) וצון פ"ה ח"מ.
(ה) מוספתא דכלים כ"ב פ"ב
(ו) ה"ד. (ז"ל אלוני)
(ז) דברים טו. (ח) דברים
(ט) קידושין טז. (י) ואל.
(יא) זבדאש"ל. (ב) זבדאש"ל
(יג) כ"ב ט"ז. (ד) ואל.
(טו) ז"ל דמה. (ז) דהטענה
מכרוב אין טען פיעט
עגידים דמוכח צבורה
הטענה ע"י חוס' פ"ח
ד"ה שח"ל

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה שחש
והדוק שנים לאנשים
שנעשה שבתיהם לדקדוץ:
(7) צדק קמא דקדוץ:
(8) ד"ה שחש וכו' ע"ל
אלא שבתיהם שנינו על
מנהגיהם מפרש קורי
מקשה על חכמי
העצומי מצי: (9) הוי"ס
ד"ה על כגון וכו' מעשי:
(10) בא"ד מחמי
מה היה זונת: (11) ואלו
הם שחש וכו' שחש
שחש וכו' שחש וכו' שחש
אדם ולמאן בדרים אף
מגידים מי
מגידים מי ומשי וכו'
ממאן ומשי מן האבא
ממאן ומשי מן האבא
ממאן ומשי מן האבא
ממאן ומשי מן האבא

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

מוסף רש"י

אין למדיו מן הכללות.
כל היד דמי כלל מ' הא'
ויוכל כל מלות עשה ור'
כל מלות לא עשה, הכל
חייבין בראי, אין למדיו
מסס, דלכיל בכו ללא
דוקא, ואפילו במקום
שאמר בו פרץ. דלכיל
למנוח מדמשק הא'
דלפי ש"מ דוקא הוא ולא
שיר מיד, אפ"ה אין
למדיו (קדשוין ד.ד.) כל
מצות עשה שהזמן
גורמא. שהזמן גורמ'
שבתא (שם כט.).

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

לחור. לעשות מחילה בינו ובין הקב"ר שלא יאחז עליו וכגון כשיטה
 חיבה ומגדל יכנס שם מבעוד יום כעגלות אם יראה אלמנה ח"י ליה:
 גב' אין למיין מן הדלות. כל היכא דתנן כלל לא אמרי' דוקא
 הוא דאיכא כלל דלא דק במילתיה ואיכא מיני דליחנהו כההוא כלל כי

מפני שיכול⁶ לחוץ ולילך ולאכול: גמ'⁷ א' ו"א
יוחנן אין למידין מן הכללות ואפילו במקום
שנאמר בו חוץ מדקאמר אפי' במקום שנאמר
בו חוץ מכלל דלאו הכא קאי היכא קאי התם
קאי א' כל מצות עשה שהזמן גרמא אנשים
חייבין ונשים פטורות ושלא הזמן גרמא אחד
נשים ואחד אנשים חייבין וכללל הוא דכל
מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות הרי
מצה שמחה והקהל דמצות עשה שהזמן
גרמא הוא ונשים חייבות וכל מצות עשה
שלא הזמן גרמא נשים חייבות הרי תלמוד
תורה פריה ורביה ופדיון הבן דמצות עשה
שלא הזמן גרמא ונשים פטורות אלא אמר
רבי יוחנן אין למידין מן הכללות ואפילו
במקום שנאמר בו חוץ אמר אביי ואיתימא
רבי ירמיה אף אנן נמי תנינא⁸ עוד כלל
אחר אמרו⁹ כל שנישא על גבי הוב טמא
וכל שהוא נישא עליו טהור חוץ מן הראוי
למשכב ומושב¹⁰ והאדם ותו ליכא והא איכא
מרכב האי מרכב היכי דמי אי דיתיב עליה
היינו מושב אנן הכי קאמרינן הא איכא גבא
דאוכפא¹¹ דתניא¹² האוכף טמא מושב
והתפוס טמא מרכב אלא שמע מינה אין
למידין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר
בו חוץ אמר רבינא ואיתימא רב נחמן אף
אנן נמי תנינא בכל מערבין ומשתתפין חוץ
מן המים והמלח¹³ ותו ליכא¹⁴ א והא איכא
בכמיהין ופטוריות אלא שמע מינה אין למידין
מן הכללות ואפי' במקום שנאמר בו חוץ:
הכל ניקח בכסף מעשר כו': ר' א' אליעזר
ור' יוסי בר חנינא חד מתני אעירוב וחד
מתני אמעשר חד מתני אעירוב¹⁵ ל"ש אלא
מים בפני עצמו ומלח בפני עצמו דאין
מערבין אבל במים ומלח מערבין וחד מתני
אמעשר לא שנו אלא מים בפני עצמו ומלח
בפני עצמו דאין ניקחין אבל מים ומלח
ניקחין בכסף מעשר מאן דמתני אמעשר כ"ש
אעירוב ומאן דמתני אעירוב אבל¹⁶ אמעשר
לא מ"ט פירא בעינן כי אתא רבי יצחק מתני
אמעשר מיתבי העיר ר' יהודה בן גדיש לפני
ר"א של בית אבא היו לוקחין ציר בכסף
מעשר אמר לו שמוא לא שמעת אלא בשקרכי
הגים מעורבין בהן ואפילו רבי יהודה בן
גדיש לא קאמר אלא בציר דשומנא דפירא
היא אבל מים ומלח לא אמר רב יוסף
לא

שאינו מיוחד לישיבה שאומרים עמוד ונעשה מלאכתנו: והאדם דכתיב
[שם] והנשא אותם אף הזו במשמע אותם: ספוק. לאוכף ארלרין
נע"ו שכשרוכב מופק בזהו עץ שנקרא ארלרין ולהכי מטמא משום
מרכב: חד מהני אעירוב וחד מהני אמעשר. האי לא שנו
דקאמריין לקמן: מים ומלה. המעורבין מוזין הן לטבול בהן
פחו: פירא צעיגן. כדלקמן (עמוד ב') מכלל ופרט: כי אהא רבי יצחק
מהני. להאי לא שנו אמעשר: דשומא דפירא. אפילו כשלא
קריב דמים מעורבים צו ים שם קלא משמנן עם הדמים
ומלה: אבל מים ומלה. דעלמא דלאו ציר הוא לא אמר:
לא

לי משום שמן כדפריך לקמן (עמוד 3) אמעשר והכל לא שייך שינוי שמי סעודות: **מאן** דמתני אמעשר כ"ש אעירוב. וקשה ה

מִפְנֵי שִׁבּוּל דַּחֲוִי וְיֶלֶךְ וְלֹא בֹרֵךְ. אָבֵל אֵל לֹא הָיָה הוּא עִירֹז אֲעִי?
דַּחֲוִי לִישְׁרָאֵל מֵשׁוּם דְּהוּי הוּא בְּמִקְוֵם אֶחָד וְעִירֹזוֹ בְּמִקְוֵם
אֶחָד וְהִינּוּ עֵמֶמָה דַּחֲוִי דְלֹא הוּא עִירֹז וְלֹא מֵשׁוּם דְּקִי'ל כְּסוּמִכּוֹס
וְיִמְיִהוּ ר' יְהוּדָה מִשְׁמַע דְּסַבֵּר כְּסוּמִכּוֹס מִדְּקֹאֲמֵר וְלֹאכּוֹל וְכֵן קֹאֲמֵר
בְּצִרְיָתָא לְקַמֵּן (ד' קנ"ג). מַעֲרִצִין
לְכֵסֵּן טַעוֹר דְּמִקְוֵם טַעוֹרֵה מִשְׁמַע
דְּבִצֵּי מִיָּד דַּחֲוִי לִיה: **בְּרַ** שְׁנִישְׁא
עַל גְּבִי הַזֶּה. אִם נִפְסֵיט דְּנֵהִיסֵט
אִיירִי שְׁמִסִּיט כּוֹלוֹ הוּא כֵּל דּוּקָא
וּבְצִמָּה דּוּכְמִי קְרִי לֵהִיסֵט מֵשָׁא אָבֵל
אִי מִיירִי צַעֲלִינוּ שֶׁל וַצ שְׁאִינוּ מִסִּיט
כּוֹלוֹ (י) וְשִׁמְקִמָּנוּ נִגְרֵר בְּצִרְךְ דְּלֹא
הִיסֵט הוּא כְּדֹאֲמֵר (ת"כ"ד מִנְרֹעֶ) אִיזְבוּ
מִגַּע שְׁהוּא כְּכּוֹלוֹ הוּא אֹמֵר זֶה הִיסֵטוּ
מִסְפָּקָא לְר"י אִי שִׁיךְ בְּכֵל דְּבֵר אֵל לֹא
דַּעֲלִינוּ שֶׁל וְנִסְקָא לָן מִכְּכֵל אֲשֶׁר
יֵהֵא תַחְתּוּי הוּא וַצ אִי הוּא דְּוִירֵי
דְּמַשְׁכֵּן וּמוֹשָׁב שְׁאִינוּ נֹהֵג אֵלֶּה
בְּדֵבֵר הֶרְאִי לְכָךְ אֵל לֹא:

כל שהוב נישא עליו טהור. אומר רבינו תם לטהור מטומאה חמורה דלזינו מטמא אדם וכלים אבל מטמא טומאה קלה כגון לטמא אכולין ומשקין אף על גב דלזינו ראוי למשכב ומושב ומייתי ראיה מפרק דם הדנה (דף נד:) דקאמרין אי מה היא עושה משכב ומושב כו' (א) אף (ב) (מדוה) נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ומשני אמר קרא היא ולא דמה אי מה היא מטמאה בצאן מסמא אף מדוה נמי והשתא כיון שמיטע דמה מדין משכב ומושב משני קאמרין דהו' דליתמא בצאן מסמא והא אבן מסמא היינו משכב ומושב דמטעס משכב ומושב הוא דמיטמא כדקמי צבורת כהנים אפילו עשרה כלים זה על זה ואפילו על גבי אבן מסמא מניין תלמוד לומר כל המשכב ואבן מסמא מפרש רבינו תם דהיינו אבן גדולה שיש כלים תחתיה ואין מרגישין ההלם כבודו הו' הוישג עלג האבן שכלא הו' האבן כבדה ביותר ומפרש ההם רבינו תם דכי פירשו א' מה היא כו' כלומר דנה' שמיטעת דמה מטומאה חמורה אכתי מניין שלא יטמא טומאה קלה אף על גב דממטע ממשכב ומושב לזין למטע מטומאה קלה והיינו מושב דלפילו דבר שאינו ראוי למשכב ומטמא טומאה קלה ואין נראה דבהדיא כתיב צבורת כהנים תניא כל אשר ישכב עליו הו' יטמא יכול יטמא דבר שאינו ראוי לשכיבה לא מה היא אינה מטמאה כו' יכול הוא והיא לא יטמאו טומאה חמורה אבל יטמאו טומאה קלה תלמוד לומר משכב אכלא מדיה ללא חזי למשכב ומושב טהור לגמרי ונראה לפרש דמה שמרבה צבורת

ב'הגה' אכן מסתמך מוכל המשכב היינו דוקא לעטומאה קלה ושמה צ'סוס
ב'מקום ממעט לה מטומאה חמורה אבל מ'די דלא חי למשכב ומושב
ע'טומאה קלה ליכא ולכן אע"ג דמיעט דמה מדין מסכב ומושב
לענין טומאה חמורה עדין צריך למעט מדין אכן מסכב ש'הוא
לענין טומאה קלה: **א' דירוב ע'ה היינו מושב**. ממה
דב'קרא כתיב מרכב ומושב ודינן חלוק זה מזה ו'ל דנהי דקרא
ממחלק צין ישיבה דרכיה לישיבה דעלמא מ"מ התנא דקאמר
חורן מן הר'וי למשכב ומושב כל עניני ישיבות קאמר ולא יומא
דלא דק בכללי' משום הכי קאמר היינו מושב: **אבל במים**
מ'לא מערבי'ן. בסמוך מוקי צ'טותא לתוכן שמן וקשה דמ'פוק
הס' ויש לומר דהכא א'טעמיה דף על ג' דלא הוי מן השמן מוון
הכא כ'מיהא ופטריות וכפניות ופולין י'שין דאמרין לקמן דאין
מערבי'ן

עין משפט
נר מצוה

א (מיי) פ"ב מה' עזרה
 כסבס ה' ג]
 ב ב פ"א מה' מלכות
 ממשב ומצב ה' א
 ג ופ"ו הלכה ג והלכה ו:
 ג א מיי פ"ו שם ה' ו:
 ופ"ו הלכה ח:
 ד ד פ"ו שם שם א' א'
 ופ"ו ה' ופ"ח הלכה
 ז:
 ה ה מיי פ"ה מה' א'
 כלום הלכה ז:
 ו ו מיי פ"א מה' א'
 עירובין הלכה ח סמג
 עשין דרבנן א' וטע"ז א"ח
 ק' שפ' סק"ף ה:
 ז א מיי פ"ו מה' מלכות
 מעשר שני הלכה ד
 סמג עשין קלו:

הגהות הגר"א

[א] גב' חוץ המים והמלה. נ"ב וכו';
[ב] והאיכא כמיהין ופטריות. נ"ב ת"כ פ"א פסקא ח'. (ועמ"ש רבינו גאון"ס שפ"ו ס"ק ט"ו) וממ"ס ולי קאי אכמהין מבושלין קשה צימור ח'. עין רש"י קדושין ל"ד ע"א ד"ה והאיכא ח' וקס לכו לרבנן דלא זייני:

לעזי רע"י

אֲרִצּוֹ"ן. קֶשֶׁת-הָאוֹכֵף
(אֶחָד מִשְׁנֵי הַחֲלָקִים
הַמִּקְבִּילִים הַמַּהוּיִם אֶת
שְׁלֹד הָאוֹכֵף).

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

ת אבא היו לוקחין ציר
הוא לא. ופריק רב יוסף